

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (Jud: G. Manoli)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Jud: I. Cimpoi, I. Secrieru, A. Danilov)

ÎNCHEIERE

5 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tatiana Vieru
Mariana Pitic
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Iurii Sorochin,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Iurii Sorochin
împotriva Ministerului Afacerilor Interne, Mihail Ciubaciuc și Mihail Cerescu cu
privire la contestarea actului administrativ și încasarea prejudiciului
împotriva deciziei din 8 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a
respins apelul depus de Iurii Sorochin și s-a menținut hotărârea din 12 iulie 2017 a
Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 14 decembrie 2015, Iurii Sorochin a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Ministerului Afacerilor Interne, Mihail Ciubaciuc și Mihail Cerescu cu
privire la contestarea actului administrativ și încasarea prejudiciului.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, prin decizia nr. 190 din 6
noiembrie 2015 a Direcției Generale Securitate Publică a Inspectoratului General al
Poliției a Ministerului Afacerilor Interne, i-a fost suspendat dreptul de deținere sau
de port și folosirea a armei, deoarece conform ordonanței din 17 mai 2014 a
procurorului Procuraturii Rîșcani mun. Chișinău a fost pus sub învinuire în
comiterea infracțiunii prevăzute de art. 310 alin. (1) și art. 27, 190 alin. (2) lit. c)
Cod penal.

Reclamantul a menționat că decizia nr. 190 din 6 noiembrie 2015 a fost emisă
în temeiul prevederilor art. 19 alin. (2) Legea nr. 130 din 8 iulie 2012, privind
regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă.

În acest context, Iurii Sorochin a notat că decizia nr. 190 din 6 noiembrie 2015
a Direcției Generale Securitate Publică a Inspectoratului General al Poliției a fost
adoptată cu încălcarea art. 21 din Constituția Republicii Moldova și art. 36 Cod de
procedură penală, care prevăd că orice persoană acuzată de un delict este prezumată
nevinovată pînă cînd vinovăția sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces
judiciar public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanțiile necesare apărării sale.

Reclamantul a relatat că în conformitate cu art. 20 din Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, cererea de chemare în judecată poate fi formulată și împotriva funcționarului public al autorității publice pârâte care a elaborat actul administrativ contestat sau care a refuzat să soluționeze cererea în cazul în care se solicită despăgubiri.

Suplimentar, reclamantul a invocat că reieșind din prevederile art. 2 alin. (1), (10) din Legea nr. 210 din 29 iulie 2016, infracțiunile de care este învinuit prevăzute de art. 190 alin. (2) și art. 310 alin. (1) Cod penal, cad sub amnistie.

Solicită reclamantul Iurii Sorochin anularea deciziei nr. 190 din 6 noiembrie 2015 a Direcției Generale Securitate Publică a Inspectoratului General al Poliției a Ministerului Afacerilor Interne încasarea din contul Ministerului Afacerilor Interne în beneficiul său a prejudiciului în sumă de 30 bani, încasarea din contul lui Mihail Ciubaciuc în beneficiul său a prejudiciului în sumă de 10 000 lei și încasarea din contul lui Mihail Cerescu în beneficiul său a prejudiciului în sumă de 10 000 lei.

Prin încheierea din 21 decembrie 2015 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cererea de chemare în judecată a fost restituită, deoarece reclamantul a inițiat procedura prealabilă, însă nu a respectat termenul de 30 zile, în care Ministerul Afacerilor Interne să examineze cererea respectivă (f.d. 4-5, vol. I).

Prin decizia din 17 martie 2016 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis recursul depus de Iurii Sorochin, s-a casat încheierea din 21 decembrie 2015 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru și s-a restituit cauza în aceeași instanță în alt complet de judecată pentru examinarea cauzei în fond, deoarece la 21 decembrie 2015, autoritatea publică a examinat și a respins cererea prealabilă depusă de Iurii Sorochin (f.d. 22-24, vol. I).

Prin încheierea din 18 aprilie 2016 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru s-a respins cererea depusă de Iurii Sorochin cu privire la suspendarea deciziei nr. 190 din 6 noiembrie 2015 a Direcției Generale Securitate Publică a Inspectoratului General al Poliției a Ministerului Afacerilor Interne (f.d. 28, vol. I).

Prin decizia din 12 iulie 2016 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins recursul depus de Iurii Sorochin și s-a menținut încheierea din 18 aprilie 2016 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru (f.d. 52-56, vol. I).

Prin hotărârea din 12 iulie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, acțiunea depusă de Iurii Sorochin s-a respins ca fiind neîntemeiată (f.d. 157, 162-164, vol. I).

Prin încheierea din 2 octombrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, nu s-a dat curs cererii de apel depusă de Iurii Sorochin, fiind acordat termen apelantului de până la 28 noiembrie 2017, ora 10:30 pentru prezentarea cererii de apel motivate. Totodată a fost explicat apelantului că în cazul nu va lichida neajunsurile, cererea de apel nu va fi considerată depusă și împreună cu toate documentele anexate va fi restituită (f.d. 169-170, vol. I).

Prin încheierea din 17 ianuarie 2018 a Curții Supreme de Justiție, s-a restituit cererea de recurs depusă de Iurii Sorochin împotriva încheierii din 2 octombrie 2017 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 187-188, vol. I).

Prin decizia din 8 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul depus de Iurii Sorochin și s-a menținut hotărârea din 12 iulie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru (f.d. 221-226, vol. I).

La 27 iunie 2018, Iurii Sorochin a depus recurs împotriva deciziei din 8 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi decizii cu privire la admiterea acțiunii.

Recurentul Iurii Sorochin, în motivarea recursului, a indicat că instanțele de judecată la adoptarea hotărârilor contestate, au aplicat și interpretat eronat normele dreptului material aplicabile raportului juridic litigios.

Recurentul a menționat că a înștiințat instanța de judecată că nu are posibilitate de a se prezenta la examinarea cauzei, deoarece la 12 iulie 2017 ora 13:00 urmează să reprezinte interesele Nataliei Fosan, însă în pofida acestui fapt Curtea de Apel Chișinău a examinat cauza în lipsa sa.

Consideră recurentul că examinarea cauzei în lipsa sa a dus la încălcarea art. 20 din Constituția Republicii Moldova, fapt care constituie temei de declarare a recursului în conformitate cu art. 432 alin. (3) lit. b) Cod de procedură civilă.

Totodată recurentul a notat că instanța de apel nu a luat în considerare decizia din 20 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, la cererea de chemare în judecată depusă de Iurii Sorochin împotriva Ministerului Afacerilor Interne, șeful Serviciului Public și Interdepartamental al Serviciului de Informare, Biroul de Servicii Publice și Executive Interdepartamentale al Serviciului de Informare cu privire la obligarea eliberării cazierului judiciar privind lipsa antecedentelor penale și încasarea prejudiciului moral. Astfel recurentul a relatat că potrivit actului judecătoresc enunțat, acțiunea a fost admisă parțial, fiind obligat Ministerul Afacerilor Interne să elibereze lui Iurii Sorochin certificat de cazier judiciar cu privire la existența sau inexistența antecedentelor penale conform prevederilor art. 21 din Constituția Republicii Moldova.

La 24 iulie 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs Ministerului Afacerilor Interne, informându-l că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 10 august 2018, Ministerul Afacerilor Interne a înaintat referință la cererea de recurs depusă de Iurii Sorochin, solicitând declararea recursului ca fiind inadmisibil.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră inadmisibilă cererea de recurs formulată de Iurii Sorochin, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată în termen recursul declarat de Iurii Sorochin la 27 iunie 2018 împotriva deciziei din 8 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, precum și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, întrucât însăși natura sa solicită o reglementare specială din partea statului, care beneficiază de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea*, *de exemplu*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*,

para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (exceptii preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, ibidem, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și a bunei-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, para. 41, *Marc Brauer*, ibidem, para. 35; *Miessen*, ibidem, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța constată că cererea de recurs declarată de către Iurii Sorochin este formulată în baza art. 432 alin. (2) lit. a), b), c), d), alin. (3) lit. b) din Codul de procedură civilă, așa cum prevede art. 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei. Cu toate acestea, trebuie subliniat că din succesiunea actelor dosarului reiese că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat.

Prin urmare, Colegiul constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența și temeiul cererii de recurs, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr.

2), ibidem, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurentul Iurii Sorochin a formulat prezenta cerere după ce a avut posibilitatea de a fi audiat de o instanță de fond și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecătii nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, fiind respectat, în viziunea instanței, raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Iurii Sorochin nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Iurii Sorochin se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Mariana Pitic

Nicolae Craiu